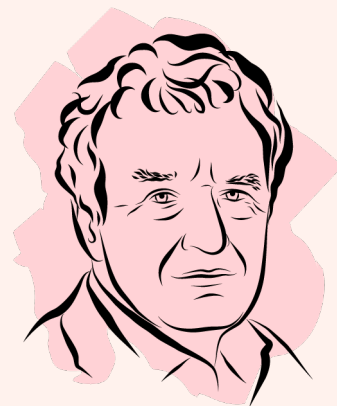

Hoe een uitgestorven geraamte weer tot leven wordt gewekt

Kent u de veranderlijke boktor? Ik ook niet, althans tot voor kort. Ik las *Rechter tussen twee vuren* van Ivan Klíma (over het leven in communistisch Tsjechië in de jaren zeventig – wat een goed boek, zeg) in het huis van mijn schoonzus in de Auvergne, en toen banjerde er opeens een insect tussen mijn pantoffels door. Bruin metallic, dijbenen als een baanwielrenner, voelsprietten als een gewei.

Vroeger had ik daar geen aandacht aan besteed, maar tegenwoordig interesseren insecten me, misschien wel vanwege alle berichten dat het in Nederland zo slecht met hen zou gaan. Dus riep ik ObsIdentify te hulp. Je maakt een foto met je telefoon en vraagt de app welk beest het is. Uitkomst: de veranderlijke boktor, met liefst 100 procent zekerheid.

Wat mooi kan internet toch zijn. En dan te bedenken dat ik eens (ter verontschuldiging: pakweg 25 jaar geleden) in dit weekblad een coverstory heb geschreven dat het nooit wat ging worden met dat internet. Hou dat in uw achterhoofd wanneer u fanmail (hartelijk dank daarvoor trouwens) stuurt. Het komt gelukkig niet zo vaak voor, maar ik zit er weleens naast. En dan niet een beetje, maar gelijk grandioos.

In de voortuin van dat huis heb ik vorig jaar een immens insect gedetermineerd. Niet met de telefoon (veel beestjes weigeren vreemd genoeg om even stil te zitten) maar met de *ANWB Insectengids*. De blauwzwarte houtbij. Halleluja, wat een joekel. Net iets groter dan de grootste hommelt, net iets kleiner dan de kleinste helikopter.

Met diezelfde gids heb ik ook de prachtridderwants ontdekt. Wanten klinken eng (pas in goedkope hotels op voor *bedbugs*) maar dit exemplaar is ongevaarlijk en van een exotische schoonheid. Helaas is hij dit jaar niet in de buurt, misschien moet zijn tijd nog komen.

Wat een namen, hè? Blauwzwarte houtbij, veranderlijke boktor, prachtridderwants. Ook *Nature Today* leest als een gedicht. Een paar weken geleden kwam ik daar de kalme najaarsschietmot tegen. Plus de vermiljoenkever, kokerjuffer, het diamantborsteltje, de groene bladroller, watertreder, gevlekte mierenleeuw en de grote behaarde pantserwants. Het is een nieuwsbrief van Wageningen University plus een paar milieclubs, en je komt er niet alleen interessante weetjes over de natuur tegen, maar ook die prachtige namen. Gratis en voor niks!

De ster van de show was dit keer het oranje-blauw zwemmend geraamte. Dit oerkreeftje is dol op droogte. Af en toe is er maandenlang bijna geen regen, en daar doet iedereen dan heel moeilijk over (help, klimaatverandering!) maar er is altijd een afwisseling van natte en droge jaren geweest. Daar weet de natuur wel raad mee. Zo komen de eieren van dit garnaalachtige diertje pas uit nadat ze zijn drooggevalen. Heel slim, omdat er dan geen salamanders, kikkers en vissen zijn die eitjes eten.

Ik heb nog nooit een oranje-blauw zwemmend geraamte gezien, maar vatte lezend in *Nature Today* warme gevoelens op voor dit levenslustige geraamte, dat me het befaamde gedicht van de Vlaamse dichter (tevens priester en natuurliefhebber) Guido Gezelle uit 1857 in herinnering bracht, waarin hij het heeft over het 'krinkelende winklende waterding'.

Het oranje-blauw zwemmend geraamte werd in 1949 uitgestorven verklaard in Nederland, maar blijkt wel degelijk nog te leven, onder meer in het Groene Woud, een leembossengebied op voormalig boerenland tussen Tilburg, Boxtel en Den Bosch, dat is ontstaan met hulp van natuurorganisatie ARK Rewilding.

Wat me brengt bij al dat negativisme over de natuur, zelfs in dit toch optimistische weekblad. Natuurlijk, we zijn een dichtbevolkt, hooggeïndustrialiseerd land. Maar we hebben wel degelijk internationaal unieke natuur zoals de Waddenzee, de Oosterschelde en de Noordzee (kappen met die windmolenparken) en omdat we schathemeltjerk zijn, kunnen we ons *rewilding* veroorloven, waarmee zelfs een uitgestorven geraamte tot leven wordt gewekt.

Lars Soerink van ARK Rewilding Nederland in *Nature Today*: 'De aanwezigheid van het oranje-blauw zwemmend geraamte, de vermiljoenkever en kalme najaarsschietmot is voor ecologen een veelzeggend en heel bemoedigend verhaal. Hun aanwezigheid past in een breder plaatje van succesvol natuurherstel.'

Halleluja, het gaat de goede kant op.

Waarom toch al dat negativisme over de vaderlandse natuur?